

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/6/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312209236
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1312209236.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Dariny Kriváňovej v právnej veci navrhovateľa: Emil Krajčík, s.r.o., Senica, Dlhá č. 1424/47, IČO: 36 246 204, zastúpený Mgr. Milanom Sadloňom, advokátom v Senici, V. Paulínyho-Tótha č. 30, proti odporkyni: T. L. C. I. Á. W. C. P. Á. , bytom P. X., T. Č.. XX, zastúpená JUDr. Andrejom Huorkom, bytom Bratislava, Gelnická č. 8, o zaplatenie sumy 204,84 €, s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 19. decembra 2013, č.k. 11 Cpr 4/2012-98, na odvolanie navrhovateľa proti dopĺňaciemu rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 20. februára 2014, č.k. 11 Cpr 4/2012-115, takto

rozhodol:

Odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 19. decembra 2013, č.k. 11 Cpr 4/2012-98, v znení dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 20. februára 2014, č.k. 11 Cpr 4/2012-115, vo výroku, ktorým súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 100,-- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, o d m i e t a .

Vo výroku, ktorým súd vo zvyšku návrh zamietol, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v znení dopĺňacieho rozsudku p o t v r d z u j e .

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 19.12.2013, č.k. 11 Cpr 4/2012-98, uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 100,-- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Čiastočne tak vyhovel návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 204,84 € spolu s príslušenstvom odporkyňou na tom skutkovom základe, že odporkyňa pracovala u neho ako predavačka, pokladníčka, v predajni MO 825 Bratislava na základe dodatku č. 3 zo dňa 2.11.2009 k pracovnej zmluve. Dňa 16.10.2010 uzatvorila s navrhovateľom a ostatnými členkami kolektívu dohodu o spoločnej hmotnej zodpovednosti. Fyzickou inventúrou vykonanou na pracovisku v dňoch 18. až 19.6.2011 bolo zistené manko v sume 2.441,12 €, z čoho na odporkyňu pripadol podiel v sume 204,84 €; uvedenú sumu, ani časť z nej, odporkyňa neuhradila napriek výzve zo dňa 14.9.2011. Súd prvého stupňa tak rozhodol po tom, ako mal z vykonaného dokazovania preukázané, že pracovný pomer medzi účastníkmi vznikol dňom 1.1.2007 pre pracovné zaradenie odporkyne bolo predavačka-pokladníčka. Opis pracovnej činnosti bol uvedený v prílohe pracovnej zmluvy. Dňa 16.10.2010 uzatvorila odporkyňa spolu s ďalšími pracovníkmi navrhovateľa s navrhovateľom ako zamestnávateľom dohodu o

spoločnej hmotnej zodpovednosti. Na základe tejto dohody všetci zamestnanci prebrali spoločnú hmotnú zodpovednosť za hodnoty zverené na vyúčtovanie. Podľa inventúry vykonanej dňa 16.-17.10.2010 (pri predchádzajúcej inventúre) rozdiel k náhrade bol nulový. Zamestnávateľ sa zaviazal vytvoriť také pracovné podmienky, aby zamestnanci mohli riadne plniť svoje povinnosti. Pracovný pomer medzi účastníkmi bol skončený dňa 30.11.2010 na základe dohody o skončení pracovného pomeru. V dňoch 18. až 19.6.2011 bola vykonaná inventarizácia zásob na predajni Drogérie, pričom bol zistený rozdiel v sume 2.441,12 €, ktorý navrhovateľ rozpočítal medzi jednotlivých zamestnancov. Odporkyňa s návrhom navrhovateľa nesúhlasila, pretože dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti vo vzťahu k nej zanikla rozviazaním pracovného pomeru, o inventúru pri rozviazaní pracovného pomeru nepožiadala. Na preukázanie svojho tvrdenia navrhovateľ súdu predložil kópiu účtovných dokladov nazvanú zoznam fiskálnych uzávierok v období od 17.10.2010 do 19.6.2011, ktoré boli súčasťou dokladov pri inventúre; iný doklad z inventúry, ktorý by explicitne uvádzal medzi inventarizačné obdobie, podľa navrhovateľa nie je. Vzhľadom na veľký rozsah podkladov inventúry tieto doklady súdu nepredložil. Zároveň uviedol, že v minulosti, pri sporoch o náhradu škody, boli inventúrne zistenia preverované rôznymi znalcami, najmä boli znalecky posudzované interné postupy pri vykonávaní inventúry a v nadväznosti naň potom aj správnosť zistení pri inventúre. Ak by zo strany odporkyne pretrvávali pochybnosti o deklarovanom medzi inventarizačnom období, ako aj o správnosti výšky zisteného schodku na zverených hodnotách, navrhoval, aby súd ustanovil znalca z odboru ekonomika, účtovníctvo, na preukázanie ním uvádzaných skutočností.

Súd ďalej dôvodil, že napriek tomu, že pracovný pomer odporkyne u navrhovateľa bol ukončený dohodou a dňom skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 183 ods. 3 Zákonníka práce zanikla dohoda o hmotnej zodpovednosti, odporkyňa v zmysle ustanovenia § 184 ods. 3 Zákonníka práce zodpovedá za prípadný schodok zistený najbližšou inventarizáciou na jej predchádzajúcom pracovisku. Dôvodom je skutočnosť, že pri skončení pracovného pomeru nepožiadala o vykonanie inventarizácie. Ustanovenie § 184 ods. 3 Zákonníka práce zakladá objektívnu zodpovednosť pracovníka aj po skončení pracovného pomeru, aj po zániku dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti. Ústavný súd Českej republiky v rozhodnutí III. ÚS 4/1995 konštatoval, v súvislosti s rovnakým ustanovením v právnom poriadku Českej republiky, že nie je v rozpore s princípom právneho štátu, a to z dvoch dôvodov. Prvým je skutočnosť, že zodpovednostný právny vzťah je dôsledkom porušenia právnej povinnosti tvoriacej obsah pôvodného právneho vzťahu a jeho väzba na tento vzťah musí existovať len v momente vzniku zodpovednostného právneho vzťahu a nie aj naďalej, čo je aj tento prípad. Druhým dôvodom je skutočnosť, že právna úprava zakotvuje pracovníkovi právnu možnosť sa vzniku objektívnej zodpovednosti za schodok úspešne brániť. Zamestnanec sa zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. V prejednávanej veci odporkyňa ukončila pracovný pomer dňa 30.11.2010 a navrhovateľ vykonal inventúru v dňoch 18. a 19.6.2011, čo je viac ako pol roka po ukončení pracovného pomeru. Súd mal za to, že práve táto skutočnosť a skutočnosť, že odporkyňa ukončila pracovný pomer po vyše mesiaci od uzatvorenia spoločnej hmotnej zodpovednosti, kedy nebolo zistené žiadne manko, preukazuje, že schodok vznikol sčasti bez jej zavinenia. Zamietol návrh na doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania znalcom z odboru účtovníctvo. Aj vzhľadom na výšku požadovanej náhrady, aj na skutočnosť, keď ustálil, že odporkyňa sa sčasti zodpovednosti zbavila, považoval súd znalecké dokazovanie v tomto smere za nehospodárne, neprimerane finančne zaťažujúce obe sporové strany. Mal za preukázané, že schodok vznikol sčasti bez zavinenia odporkyne, a tak ju sčasti zbavil zodpovednosti za vzniknutý schodok. Určenie presnej výšky schodku bolo možné zistiť len s nepomernými ťažkosťami, a tak v súlade s ustanovením § 136 O.s.p. odporkyňa uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 100,-- €, ktoré vzhľadom na dĺžku trvania spoločnej hmotnej zodpovednosti považoval za primeranú a spravodlivú. Rozsudok odôvodnil ustanovením § 182 ods. 1, 3, 4, § 183 ods. 2, § 184, § 189 ods. 1, 2, 3 Zákonníka práce. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., keďže obaja účastníci mali úspech vo veci čiastočný.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie navrhovateľ dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. c/, f/ O.s.p. (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Odôvodnenie rozsudku považuje sčasti za arbitrárne, sčasti za vnútorne rozporné, a teda zmätočné. Súd prvého stupňa neuviedol, že jeho právny zástupca na pojednávaní dňa 26.3.2013 predložil inventúrny súpis chýbajúceho tovaru z inventúry v

dňoch 18.-19.6.2011; z neho je zrejmé, aký tovar, v akom množstve a jednotkovej cene pri inventúre chýbal. Predložil zoznam fiskálnych uzávierok v období od 17.10.2010 do 19.6.2011, z ktorého je zrejmé, že v tomto období nebola vykonaná žiadna iná inventúra tovaru na pracovisku odporkyne. Považuje za nesprávny postup súdu, keď zamietol jeho návrh na vykonanie znaleckého dokazovania na výšku škody s odôvodnením, že ho považoval za ne hospodárne, neprimerane finančne zaťažujúce obe sporové strany, že odporkyňa sa sčasti zbavila zodpovednosti za škodu. Presné zistenie výšky škody je nevyhnutné na určenie výšky náhrady. V zmysle § 29 zákona o účtovníctve je účtovná jednotka povinná vykonať inventúru najmenej raz za dva roky, pri peňažných prostriedkoch najmenej 4 x ročne. V prevádzke MO 825 Bratislava bola inventúra zásob tovaru vykonaná po 8 mesiacoch, čo plne vyhovuje zákonným požiadavkám. Na jeho ujmu nemôže byť to, že odporkyňa nevyužila svoje zákonné právo a pri ukončení pracovného pomeru nepožiadala o vykonanie inventúry. Nezistenie manka pri predchádzajúcej inventúre nepreukazuje, žeby sa odporkyňa zbavila zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla v inom medziinventarizačnom období; nie je exkulpačným dôvodom ani tá skutočnosť, že pracovný pomer bol ukončený po vyše mesiaci od uzatvorenia dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti. Súd neodôvodnil, z akého dôkazu vyvodil, že schodok v sume 2.441,12 € nemohol vzniknúť za obdobie 14 kalendárnych dní. Súd ďalej neodôvodnil, v akej časti sa odporkyňa zbavila svojej zodpovednosti. Podľa výšky súdom určenej povinnosti v sume 100,-- € vyplýva, že ide o približne 50 % mieru. Výšku požadovanej náhrady škody rozpočítal presne v súlade s ustanovením § 189 Zákonníka práce, a teda nemôže zohľadňovať dĺžku obdobia odpracovaného jednotlivými zamestnancami s hmotnou zodpovednosťou. Ak by tak urobil, automaticky by postupoval nezákonne a jeho nároky by boli nevyhnutne. O trovách konania rozhodol súd podľa pomeru úspechu sporových strán. Ak by ale odstraňoval neprimeranú tvrdosť zákona, potom by mal plný úspech v konaní. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Doplniacím rozsudkom zo dňa 20.2.2014, č.k. 11 Cpr 4/2012-115, súd prvého stupňa rozsudok zo dňa 19.12.2013 č.k. 11Cpr 4/2012-98, doplnil výrokom: „Súd vo zvyšku návrh zamietal.“ a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Dôvodil, že rozsudkom zo dňa 19.12.2013, č.k. 11Cpr 4/2012-98, rozhodol o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi sumu 100,-- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, avšak vo zvyšnom rozsahu o nárokoch navrhovateľa nerozhodol, hoci sa v odôvodnení rozsudku zaoberal celým nárokom uplatneným v návrhu. Postupom podľa ustanovenia § 166 O.s.p. tento nedostatok odstránil doplniacím rozsudkom. Vzhľadom k tomu, že v súvislosti s vydaním doplnujúceho rozsudku si účastníci neuplatnili náhradu trov konania, súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 151, § 142 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo.

Proti tomuto doplniacemu rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. c/, f/ O.s.p. (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Majúc za to, že odvolacie dôvody proti dodatočne vyhlásenému tretiemu výroku sú totožné s odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní proti rozsudku č.k. 11 Cpr 4/2012-98, odkázal na dané odvolanie a dôvody tam uvedené. Odvolaciemu súdu navrhol doplniaci rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporkyňa odvolanie nepodala. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa proti obom rozhodnutiam dôvodila, že je účelové, diskriminačné, uviedlo ju do zmätku, nakoľko nevie, kto vlastne odvolanie podal, či sám navrhovateľ alebo jeho právny zástupca; je písané v osobe navrhovateľa, je ale bez podpisu štatutárneho zástupcu. Rozsudok považuje za neprimerane tvrdý voči nej, nakoľko samotný vznik schodku z hľadiska termínu uskutočnenia inventarizácie takmer vylučuje jej účasť na jeho vzniku. O inventarizácii nebola informovaná, nebola jej daná možnosť vyjadriť sa k nej, inventarizácia neprebehla podľa príslušných predpisov a nie je z nej možné zistiť, ako k tomuto schodku došlo a či vôbec k nemu došlo. Nič 50 % účasť považuje za neprimerane vysokú a súhlasila s odvolateľom v tom, že jej účasť na schodku nie je v rozsudku vysvetlená. Zmyslom práva a právnych predpisov je dosiahnuť spravodlivosť a ak to nie je úplne možné, tak aspoň sa k tejto spravodlivosti priblížiť. Orgány, ktoré majú rozhodovať spory (súdy), majú dbať na to, aby sa dosiahla maximálna spravodlivosť, odstraňovať tvrdosti zákona a majú posúdiť podiel subjektov procesného konania na vzniku spornej záležitosti. Iba odčitovať formálnoprávne ustanovenia právneho predpisu nevyžaduje ani právne vzdelanie, ani sudcovské skúsenosti. Navyše v

tomto prípade nejde o objektívnu zodpovednosť kolektívu zamestnancov. Zákon vyslovene predpokladá, že zodpovednosť dotknutých zamestnancov bude objektívne preukázaná. Odvolaciemu súdu navrhla odvolanie zamietnuť.

Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom od 1.1.2015, ďalej len O.s.p.; § 355, § 372w O.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 1 O.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem, súd prvého stupňa nerozhodol podľa ustanovenia § 115a bez nariadenia pojednávania a nie je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je potrebné sčasti odmietnuť a vo zvyšnej časti ako nedôvodné zamietnuť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 15. apríla 2015 (§ 211 ods. 2 O.s.p., § 156 ods. 3 O.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Odvolanie navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 19.12.2013, č.k. 11 Cpr 4/2012-98, v znení jeho doplnenia dopĺňacím rozsudkom zo dňa 20.2.2014, č.k. 11 Cpr 4/2012-115, vo výroku, ktorým súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 100,-- € do troch dní od právoplatnosti rozsudku, odvolací súd odmietol (už bez ďalšieho) postupom podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ako podané niekým, kto na odvolanie nebol oprávnený. Totiž v uvedenom rozsahu bol navrhovateľ úspešný, a teda nebol dotknutý na svojich právach. Keďže odporkyňa odvolanie nepodala, potom nebol daný žiaden zákonný dôvod preskúmať vecnú a právnu stránku rozhodnutia v uvedenom rozsahu; daný výrok rozsudku, zostal tak, rovnako tak aj výrok o náhrade trov konania, pre účastníkov konania záväzný (§ 159 ods. 1, ods. 2, ods. 3 O.s.p.).

Vo výroku, ktorým súd prvého stupňa vo zvyšku návrh zamietol, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 19.12.2013, č.k. 11 Cpr 4/2012-98, v znení jeho doplnenia dopĺňacím rozsudkom zo dňa 20.2.2014, č.k. 11 Cpr 4/2012-115, potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

V konaní pred súdom prvého stupňa zostalo nepochybne preukázané, že pracovný pomer medzi účastníkmi konania bol založený pracovnou zmluvou dňom 1.1.2007. Dňa 16.10.2010 bola medzi účastníkmi spolu s ďalšími zamestnancami navrhovateľa uzavretá dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti podľa ustanovenia § 182 a nasl. Zákonníka práce. Na jej základe zamestnanci prebrali hodnoty zverené na vyúčtovanie - tovar, ceniny, zásoby materiálu podľa inventúry vykonanej dňa 16.10.2010 (čl. II. dohody). Dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti zanikla dňom skončenia pracovného pomeru, alebo dňom odstúpenia od tejto dohody zo strany zamestnanca podľa § 183 Zákonníka práce (čl. VI. dohody). Pracovný pomer medzi účastníkmi bol rozviazaný dňom 30.11.2010 dohodou, zamestnávateľ (navrhovateľ) k tomuto dňu nemal žiadne finančné pohľadávky voči odporkyni (svojej zamestnankyni); odporkyňa k tomuto dňu nepožiadala zamestnávateľa o vykonanie inventarizácie. Výsledkom inventarizácie zásob v dňoch 16.-17.10.2010 bol zostatok nulový, ku dňu 30.11.2010 nebola vykonaná inventarizácia zásob, ale až 18.-19.6.2011 na prevádzke 101 Drogerie. Skutočné stavy zásob boli zistené počítaním výrobkov a boli uvedené v zostave „Náklady inventúry podľa štruktúry“. Po spracovaní a vyčíslení zámen tovaru, pri ktorých je možné zameniť rovnaký druh tovaru s rovnakým množstvom, bolo zistené manko v hodnote 2.441,12 €. Nepožiadanie odporkyne o inventúru v súvislosti s rozviazaním pracovného pomeru nemalo žiaden právny význam, z ktorého by bolo možné vyvodiť úspech navrhovateľa v konaní. Totiž sám ako zamestnávateľ pri rozviazaní pracovného pomeru potvrdil, že nemal voči odporkyni žiadne záväzky, sám tiež, z vlastného rozhodnutia, nevykonal inventarizáciu zásob ku dňu rozviazania pracovného pomeru s odporkyňou (ku dňu 30.11.2010), inventarizácia zásob na pracovisku odporkyne bola vykonaná v polovici mesiaca október 2010, pričom nebolo zistené žiadne manko, najbližšia (nasledujúca) inventarizácia zásob bola vykonaná až v polovici mesiaca jún 2011. Zo záznamu o vykonaní inventúry v dňoch 18.-19.6.2011 nevyplýva, za aké obdobie bola uskutočnená, navyše išlo o fyzickú inventúru zásob v predajni, ktorých stav sa nepochybne menil denne, z neho tiež nevyplýva, že práve ku dňu 30.11.2010 sa daný schodok vzťahuje; kontrolný zoznam zásob predložený navrhovateľom sa vzťahuje k inventúre v mesiaci jún 2011, nie ku dňu rozviazania pracovného pomeru s odporkyňou. Nevykonanie navrhovateľom navrhovaného

znaleckého dokazovania na určenie výšky škody správne súd prvého stupňa vyhodnotil ako nadbytočné, nehospodárne. Nemalo by vplyv na rozhodnutie súdu o nárokoch navrhovateľa, pretože nebola splnená základná podmienka, a síce, či v okamihu rozviazania pracovného pomeru medzi účastníkmi, resp. krátko po rozviazaní pracovného pomeru (nie však až o 7 mesiacov, čo je už veľmi neprimeraná doba) bol úbytok zásob a presne v akej hodnote, za ktorý by niesla zodpovednosť aj odporkyňa na základe dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 16.10.2010 (ktorá vo vzťahu k odporkyňi zanikla dňom skončenia pracovného pomeru). Nebolo preukázané, žeby naďalej, neprerušene, po rozviazaní pracovného pomeru odporkyňa pre navrhovateľa pracovala na danej prevádzke na základe iného právneho dôvodu. Sám navrhovateľ nad akúkoľvek pochybnosť nepreukázal, ani len netvrdil, žeby sa chýbajúce zásoby vzťahovali k rozviazaniu pracovného pomeru s odporkyňou. Je notorietou, že inventúra je činnosť, ktorou sa zisťuje skutočný stav majetku, záväzkov a vlastného imania v peňažných jednotkách a aj v jednotkách množstva, ak to charakter majetku vyžaduje. Skutočný stav majetku, záväzkov a rozdielu majetku a záväzkov sa zisťuje inventúrou. Pri majetku hmotnej povahy a nehmotnej povahy sa skutočný stav zisťuje fyzickou inventúrou; pri záväzkoch, rozdiel majetku a záväzkov a pri tých druhoch majetku, pri ktorých nemožno vykonať fyzickú inventúru, sa skutočný stav zisťuje dokladovou inventúrou; ak je to možné, používa sa kombinácia fyzickej a dokladovej inventúry. Inventarizačný zápis je účtovný záznam, ktorým sa preukazuje vecná správnosť účtovníctva [§ 30 ods. 1, 3 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení účinnom v čase vykonania inventarizácie zásob v mesiaci jún 2011 (do 31.12.2011)].

Navrhovateľ v odvolaní (vo vzťahu k výroku, ktorým súd návrh vo zvyšnej časti zamietol) neuviedol žiadne také skutočnosti, vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by privodili pre neho priaznivé rozhodnutie. Nestačí uviesť len dôvody odvolania vyplývajúce z ustanovenia § 205 ods. 1, 2 O.s.p., tieto musí odvolateľ aj odôvodniť skutočnými dôvodmi, čo sa ale v prejednáwanej veci nestalo. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby v konaní pred súdom prvého stupňa nastala taká vada, takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel odvolací súd prihladiť (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Zostalo nepochybné, že v konaní pred súdom prvého stupňa mali obaja účastníci úspech len čiastočný. Ak za tohto stavu súdu prvého stupňa účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania postupom podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., rozhodol vecne a právne správne; išlo nepochybne o súvisiaci výrok (§ 206 ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Odvolací súd nedoručoval navrhovateľovi vyjadrenie odporkyne k jeho odvolaniu proti napadnutým rozhodnutiam, pretože na skutočnostiach tam tvrdených odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie; vyjadrenie odporkyne k odvolaniu navrhovateľa nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Aj prípadné vyjadrenie sa navrhovateľa k danému vyjadreniu, vedomosť o takomto vyjadrení, by nemalo vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. V tomto smere potom ani nemožno dôvodiť, že týmto postupom súdu navrhovateľovi bola odňatá možnosť konať pred súdom, žeby mu súd odňal ústavné právo na súdnu ochranu (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.1.2015, sp.zn. 6 Cdo 273/2014). Postačí preto doručenie vyjadrenia odporkyne navrhovateľovi spolu s doručovaním predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 225 O.s.p.).

Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 O.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol dňa 15.4.2015 tak, že v súlade s ustanovením § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 5 veta druhá O.s.p. uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť do troch dní odporkyni, úspešnej v odvolacom konaní v celom rozsahu, náhradu trov odvolacieho konania s tým, že presná výška bude uvedená v písomnom vyhotovení rozsudku. Do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku však odporkyňa trovy odvolacieho konania neuplatnila, nevyčíslila. Z tohto dôvodu odvolací súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania odporkyni a napokon o náhrade trov odvolacieho konania odporkyni rozhodol tak, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.